

บรรณานุกรม

หนังสือและบทความ

กัตัญญ ชูชื่น. ภาษาเขมรในภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

ชลธิชา บำรุงรักษ์. การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่างๆ ในภาษาไทย.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (เอกสารอัดสำเนา), 2539.

ชลธิชา บำรุงรักษ์. “การจัดประเภทภาษาระดับข้อความในภาษาไทย” ใน จินตนา ดำรงค์เลิศ
(บรรณาธิการ) วิชัยปัญญา. กทม. : สหธรรมิก, 2544.

นภาลัย สุวรรณธาดา (บรรณาธิการ). เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3 (Thai 3) หน่วยที่ 7-15.
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2545.

ประพาศน์ พงุทธิประภา. “รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาปัญหาของเด็กภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือในการเรียนภาษาไทยกลาง”. ภาควิชาภาษาศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. “เขมรผสมไทย : การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์ภาษาไทย”.
วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ ปีที่ 19 ฉบับที่ 2 (มกราคม – มิถุนายน), 2544.

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์. “อิทธิพลภาษาอังกฤษ ภาษาเขมร และภาษาจีนในภาษาไทย : มุมมอง
ใหม่”. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 (กรกฎาคม – ธันวาคม), 2550.

สมทรง บุรุษพัฒน์. เรียนภาษาและชีวิตความเป็นอยู่ของชาวภูย-กวย (ส่วย) จากบทสนทนา.
กรุงเทพฯ: สหธรรมิก, 2537.

สมทรง บุรุษพัฒน์. วจนะวิเคราะห์. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก, 2537.

สมทรง บุรุษพัฒน์. สารานุกรมชนชาติไทย. นครปฐม: โรงพิมพ์สถาบันพัฒนาการสาธารณสุขของ
อาเซียน, 2538.

สุริยา รัตนกุล, คุณหญิง. นานาภาษาในเอเชียอาคเนย์ ภาคที่ 1 ภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก
และตระกูลจีน – ทิเบต. มหาวิทยาลัยมหิดล : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อ
พัฒนาชนบท, 2537.

สุวิไล เปรมศรีรัตน์. “วัฒนธรรมการใช้ภาษาเขมรสูง”. วารสารภาษาและวัฒนธรรม ปีที่ 4 ฉบับที่
1 (มกราคม – มิถุนายน). โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

สุวิไล เปรมศรีรัตน์. พัฒนาสื่อภาษาพื้นบ้าน กรณีภาษาเขมรถิ่นไทย. กรุงเทพฯ: พีรเมียร์ เมย์
ออฟเซ็ท, 2541.

สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และอรพรรณ ภูอิสระกิจ. ลักษณะและการกระจายของเขมรถิ่นไทย: อดีต
ปัจจุบัน อนาคต พญฺชนะสะกด. สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท
มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

วิทยานิพนธ์

จิรายุ งามเหมาะ. “การศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการเชื่อมโยงความในนวนิยายที่แปลจากต้นฉบับ
ภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาไทย”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549.

ทัศนีย์ เจริญพร. “ลักษณะการเชื่อมโยงความในศิลาจารึกอีสานระหว่างพุทธศักราช 1893-2466”
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

นริศ ไพเจริญ. “ลักษณะข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์และการเชื่อมโยงความในเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยนเรศวร วิทยาเขตสารสนเทศพะเยา”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549.

นิตย์สุดา อภินันทาภรณ์. “ลักษณะการเชื่อมโยงในการรายงานข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ การศึกษาภาษาระดับข้อความ”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

นันทิกานต์ ศิลปศร. “การศึกษาเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความในรายการสารคดีไทยและสารคดีแปลทางโทรทัศน์”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2542.

ปนิษฐา ประธานเกียรติ. “ระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานที่พูดโดยคนไทยอีสาน เขมร และกูยในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปราสาท จังหวัดศรีสะเกษ”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

ปาณิสรา เบี้ยมุกดา. “การเชื่อมโยงความในพระราชนิพนธ์เสด็จประพาสต่างประเทศของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2550.

ปิยนารถ แสงศักดิ์. “การใช้กลไกในการเชื่อมโยงความในภาษาพูดและภาษาเขียนของเด็กวัย 7-9 ปี”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2536.

- ปิยะพันธ์ สรรพसार. “วิเคราะห์บทสุ่ขวัญของชาวภูย อ. ศรีขรรภูมิ จ. สุรินทร์”. ปริญญานิพนธ์.
สาขาวิชาภาษาและวรรณคดีไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
2545.
- พนมพร สิงห์พันธุ์. “วิเคราะห์การใช้คำ “ก็” ในภาษาไทย”. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- โรจนา ถัดทะพงษ์. “ลักษณะภาษาข่าวในวิทยุติดตามตัว”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545.
- วัลลิกา รุมาคม. “ลักษณะภาษาโฆษณาสำหรับผู้หญิงในสื่อวิทยุตั้งแต่ปี พ.ศ. 2475 ถึง พ.ศ.
2543”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546.
- สอิ่ง แสงมีน. “ภาษาภูย (ส่วย) ที่ตำบลเข้ยปราชสท อำเภอนนงเกี่ จังหวัดบุรีรัมย์”. วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจารึกภาษาไทย คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัย
ศิลปากร, 2535.
- สุนีย์ ลีลาพรพินิจ. “ลักษณะการเชื่อมโยงความในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ”.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2547.
- สุภาพร งามประดิษฐ์. “การเชื่อมโยงความในการรายงานข่าวทางโทรทัศน์: ข่าวอ่านกับข่าวสด
แบบไม่มีบท”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

สุริยา สอดส่องกฤษ. “คำเรียกขานในภาษาเขมรเหนือ: การวิเคราะห์ทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม
 กรณศึกษา ตำบลกระสัง อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตร
 มหบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท
 มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

อัฉรรากร กัลยาจิตร์โกศล. “ลักษณะการเชื่อมโยงความในกลอนนิราศของสุนทรภู่”.

วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543.

Books

de Beaugrande, Robert & Wolfgang Dressler. 1981. Introduction to Text Linguistics.

Singapore: Longman.

Chanawangsa, Wipah. 1986. “Cohesion in Thai”. Ph.D. Dissertation. Georgetown
 University.

Halliday, Michael A.K. & Ruquaiya Hasan. 1976. Cohesion in English. London:

Longman.